

Jeg mener, at vi i saa Henseende kunne have en Garanti i den høje Regering, og det er den Garanti, som jeg gaar ud fra, at vi have.

Udenrigsministeren (Deuntzer): Efter et saa langt og veltalende Foredrag, hvor man ikke kan være sikker paa, at de ærede Tilhørere have beholdt ethvert Ord i Minde, kan det maaske være rigtigst at begynde med at svare paa det ærede Medlems aller- sidste Bemærkning, der jo indeholdt et Spørgsmaal til mig. Ja, jeg tager Ansvaret paa mig, for det er der ikke nogen Tvivl om, at en Stat som Amerika vil, og lige saa lidt er der Tvivl om, at den kan efterkomme enhver gyldig Forpligtelse. Dette Ansvar frygter jeg aldeles ikke for at bære, ligesom jeg, naar man overhovedet har at gøre med honnerte Medkontrahter, ikke er bange for at løbe an paa, at Forpligtelserne ville blive effektuerede prompte. — I øvrigt maa jeg sige, at de Betragtninger om amerikansk Statsret, som den ærede sidste Taler anstillede, vare — hvis han vil tilgive mig, at jeg siger det — rent ud mindre oplysende eller maaske mindre rigtige, end de kunde være. Det er jo noget, som gælder i ethvert Land, at der kan indgaas Traktater; somme Steder er det Kongen alene, somme Steder er det Kongen med hele Rigsdagens Samtykke eller med en Del af Rigsdagens Samtykke; i Amerika er det Præsidenten med en Del af Rigsdagens Samtykke; hele Rigsdagens, hele Parlamentets Samtykke behøves ikke, men kun $\frac{2}{3}$ af Senatet. Nu er det en given Ting, at en Traktat, som i sit Indhold ikke gaar ud over den Myndighed, ikke overskrider det Magtomraade, som en Traktat angiver, er bindende. Men lige saa klart er det jo, at hvis den overskrider det, er den ikke bindende, og saa vil der blive nægtet den Gyldighed, naar den kommer ind for hele Folkerepræsentationen. Det er derfor, at den Omstændighed, at Præsident og Senat gyldig kunne forpligte den amerikanske Union til at betale den Sum Penge, hvorom der her er Spørgsmaal, aldeles intet kan vise med Hensyn til det andet Spørgsmaal, nemlig hvorvidt det var muligt, at man i en Traktat kunde vedtage amerikansk Borgerret. Jeg vil tillade mig at dvæle et lille Øjeblik ved dette Punkt, idet jeg her som i alle de andre Retninger, hvor denne Traktat spiller ind, gerne vilde have, at der hos alle vedkommende skulde komme en saa klar Forstaaelse af Forholdene som muligt.

Jeg tør maaske begynde med at sige,

at jeg hørte i Gaar det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Sehested) meddele, at han — hvis jeg nu ikke husker fejl, jeg har ikke haft Lejlighed til at se det efter i Rigsdagstidenden — antog, at hvis han var bleven i sin Stilling som Udenrigsminister, vilde han have afbrudt de videre Forhandlinger allerede i Fjor og ikke ført disse Forhandlinger videre, dersom han havde vidst, at der ikke kunde indsættes Bestemmelser om statsborgerlige Rettigheder i Traktaten. Disse Lavrbær, som det ærede Medlem saaledes gør Krav paa, misunder jeg ham ikke, tilmed da de jo egentlig kun ere hypotetiske. Det er meget rigtigt, hvad der allerede er bemærket, at et er det, hvad man vilde have gjort, et andet er, hvad man har gjort; for Sagen er jo rigtignok den, at det ærede Medlem gjorde det ikke, da han var Udenrigsminister. Man kan dertil sige: Nej, han gjorde det ikke, fordi han først maatte vide Besked om Forholdet. Ja, men det er netop Sagen for mig, det kunde man jo vide lige straks, det kunde man vide for halvandet Aar siden, det er noget, som ikke er en Hemmelighed, men noget, som er meget let at erfare for enhver, som interesserer sig for amerikanske konstitutionelle Forhold. Det er en ren Umulighed, praktisk taget, i en Traktat at indføre noget om amerikansk Statsborgerret. Jeg vil derfor sige, at skulde det være det afgørende, det ubetinget afgørende Punkt for Traktatens Afslutning eller for Forhandlingernes Videreførelse, saa har jeg ikke rigtig kunnet forstaa, at det ærede Medlem ikke, da han tiltraadte Regeringen, overhovedet nægtede at føre disse Forhandlinger videre. Jeg forstaaer det imidlertid nu, for jeg ser, at der virkelig, besynderlig nok, er Tvivl paa dette Punkt. Men disse Forhold ere lette at faa Forklaring om; man kan faa Forklaring derom, naar man blot i mindste Maade vil dyrke den amerikanske juridiske eller statsretlige, politiske Litteratur. Forholdet er det, at det er et gammelt Stridsspørgsmaal; — ja Amerika er jo for saa vidt en ung Stat; naar jeg siger gammel, saa vil det sige et 10—12—14—16 Aar gammelt Stridsspørgsmaal — mellem det republikanske og demokratiske Parti i Amerika. Det demokratiske Parti fastholder, at saasnart et Territorium paa hvilken som helst Maade er indlemmet i de forenede Stater, have samtlige Beboere af dette Territorium amerikansk Statsborgerret. Og denne det demokratiske Partis Mening gav sig Udslag paa en højt karakteristisk Maade, da